

GOLF PÅ EN BILFRI SØNDAG

Erindringer i anledning af sammenfaldet mellem Horsens Golfklubs og mit personlige 50-års golfjubilæum

Af Claes Dall Hersland

Det nærmer sig, men det er endnu ikke helt korrekt at benævne mig som en antikvitet. Præcis halv-antikke er imidlertid mine erindringer om, hvordan det var at begynde at spille golf først i 1970'erne

Min far Ernst - som formentlig kun godt bedagede medlemmer vil huske som formand for klubben og formand for Midtjysk Oldboys – tog i 1970 som præsident for en Rotary Klub initiativ til stiftelsen af Horsens Golf Club. En dag i 1971 blev alle interesserede inviteret til Silkeborg Golf Club, hvor vi med Mogens Markholts mellemkomst blev udstyret med et jern hver og foretog en vandring på 10., 11., og 18. hul.

I 1972 var klubben en realitet. På stående fod husker jeg blandt de stiftende medlemmer mine forældre Edith ("Is") og Ernst Hersland, Besa og Svend Sørensen, Helle og Preben O. Rasmussen, Else Poul Petersen, Tove og Erik Grabow, Holmboes, Ruth og Mogens Markholt, Henning Lund, Py Rasmussen, Niels Jessen og Hans Poul Petersen.

Da vi ikke havde nogen bane, lejede klubben sig ind på Vejle Golf Clubs anlæg i Ankjær. Der var dengang kun 9 huller, men det gav ingen pladsproblemer, idet medlemsskaren i begge klubber var ret begrænset i antal. Kun når der var match, kunne det give lidt gnidninger. Den klassiske konflikt mellem de medlemmer, der synes, der er for mange matcher, og på den anden side dem, der mener, at der sagtens kunne være flere, fandtes allerede dengang.

Da min ægtefælle og mine børn mange år senere blev frigivet til spil på den samme (men nu udvidede) bane, var det efter en række prøver af både praktisk og teoretisk karakter. Sådan var det ikke dengang, hvor det suverænt var pro'en, Jeffery John, der afgjorde, hvornår man var klar. Jeg husker ham som karismatisk - i smart læderjakke og strømlinet Ford Capri - og som en meget dygtig forretningsmand. Han solgte mine forældre uanede mængder af udstyr, tøj, sko og med golfbaggen matchende tasker, samtidig med, at han sikrede sig lidt gratis rådgivning fra min far, der var statsautoriseret revisor. Jeg var blot 12 år, og dertil temmelig splejset, så jeg blev udstyret med et damesæt.

Forfatteren formentlig på et øvelsesshul i Vejle i 1972. Den rutinerede golfspiller vil straks bemærke den ukorrekte opstilling foran teesteds-markeringerne

Man ville nok i dag trække på smilebåndet, hvis man så det grej, som vi rendte rundt med. Det store hit på tidspunktet var Ping trækøllerne med et plasticfelt som sweetspot, der i nogle tilfælde var fastholdt af messingnagler.

Eksempler fra min kældrer på de nævnte Ping-køller.

De mest populære bolde var af mærkerne Penfold Ace og Slazenger. De var af den dagældende europæiske standardstørrelse, og var betydeligt mindre, end de bolde, som vi spiller med i dag, der er af den oprindelige amerikanske standardstørrelse. Boldene var ikke ret holdbare, så man slog tit hul på dem. I de tilfælde kunne man konstatere, at de under den hårde overflade bestod af en elastikbevikling om en blød kerne. Det eneste af udstyret fra dengang, som man med mening kan anvende, er Ping-putterne med messinghoveder, som jeg

stadig har en samling af i kælderen. Da jeg har opdaget, at jeg ikke putter mere elendigt med dem end med moderne puttere, er det for hyggens skyld altid sådan en, der er i baggen.

Efter at have været medlem i Horsens, Silkeborg, Kirsebærholmen og Herning, flyttede jeg i 1991 til Vejle og blev medlem der. Banen blev kort tid efter udvidet til 27 huller, men de fleste af de daværende 9, som horsensianerne lærte at spille på i 1972, er der såmænd helt eller delvist endnu.

Det gælder ikke hul 1, der var et par 3 hul, med teested lige ved den daværende terrasse, og med green omtrent der, hvor greenen på Parkens hul 9 er i dag. Der var en udfordring for en begynder at slå ud med manges øjne hvilende på sig, men til gengæld underholdende for folk på terrassen.

Hul 2 var det nuværende Parken 1. Det levende hegn, der endnu kan anes ved vandhazarden for foden af den fjerner ende af bakken, gik dengang hele vejen over hullet, og var en formidabel forhindring for en urutineret spiller.

Hul 3 findes ikke længere, og jeg har kun en uklar erindring om udformningen, men derimod en klar erindring om roughen, der var usædvanlig modbydelig.

Hul 4 bestod af første halvdel af det nuværende Parken 9, og gik doglegget til venstre langs med klubhuset til den green, der i dag bruges som øvelsesgreen.

Man gik derefter over vejen til det tidligere Skoven 2, der blev nedlagt i forbindelse med en nyere renovering af banen. Greenen var stærkt hældende og meget svær.

Man fortsatte doglegget til højre ad det nuværende skoven 3, der også havde en ualmindelig kuperet green, og gik derefter ned ad en stejl grusvej til det nuværende Skoven 8, der var hul 7. Drivet med en smal åbning mellem træer på begge sider var også dengang en udfordring, og vi kaldte hullet "Valley of the lost Balls."

Det nuværende Skoven 9 var hul 8, og det meste af Skoven 1 var hul 9.

Greenen på hul 9 var placeret på den anden side af slugten til venstre, og den bruges i dag som øvelsesgreen for indspil. Teestedet var muligvis placeret lidt anderledes - måske på en forhøjning. Uanset hvad, husker jeg min næsegruse beundring, da Jeff under en course-management-lesson drive greenen. Slugten var i realiteten en hazard med en vild bevoksning, hvor det ikke var let at finde bolde, der var kommet i ulykke. Til venstre for green var der rough, og jeg har levende erindringer om brændenælder.

Driving Rangen og en interimistisk øvelsesbane var placeret cirka dér, hvor Parken hul 4 og hul 8 findes i dag.

I 1974 fik klubben banen i Juelsminde. Som man kan se på billeder i artiklen, var den anlagt på bar mark, og der var ikke megen bevoksning i den første tid. Vi havde i begyndelsen arrangementer, hvor vi samlede sten op på banen.

Is Hersland på den unge Juelsmindebane

Jeg husker smerteligt en flagmatch på Juelsmindebanen. Da jeg efter runden endnu havde 6 slag i behold, skulle jeg op ad hul 1 (Nu hul 10), der er et par 5 hul. Den konkurrents flag, der stod længst fremme, stod ved fairwaybunkerens to tredjedel oppe ad hullet. "Piece of Cake", skulle man mene, men efter at have slicet to drives over vejen, kom jeg ikke i nærheden. Det er det tætteste jeg i min lange golfkarriere har været på at vinde en klubturnering. Trods min efterhånden endog meget store rutine, har jeg aldrig brudt 80 slag, men jeg elsker spillet ubetinget, og håber at kunne blive ved at spille et par årtier til.

Gudrun og Herbert Schou sammen med Ernst ved en fejring i klubhuset i Juelsminde. Det må have været i Ernsts formandsperiode fra 1978 -1980, og der kan meget vel være tale om godsejerparrets udnævnelse til æresmedlemmer. Samtidigt arbejdedes der på at skabe grundlaget for en bane i Horsens.

Det er der også en anden grund til: Da min far var 82½ år, meddelte han mig, at han ville holde op med at spille golf. Det skulle han måske ikke have gjort. Fire måneder efter var han død, så det må være en advarsel for andre :-)

Skotland 1975. Is og Ernst under ventetid på et hul på Culcabock Golf Course, Inverness. Derefter Is på Edinburgh Golf Course. Sidstnævnte sted kunne kvinder kun spille lørdag formiddag, og kun hvis de var gift med et medlem. Da vi nu var rejst så langt for at spille golf i Skotland, fik hun dispensation til at spille. Men i baren måtte hun ikke komme. Der trak de alligevel grænsen.

De anførte oplevelser stammer i sagens natur fra en tid, der ligger op til 50 år tilbage, og hvor jeg bare var en stor dreng. Jeg må derfor naturligvis tage forbehold for de forskydninger som lang tids lagring i hukommelsen uvægerligt medfører.

Afslutningsvis vil jeg vende mig mod overskriften på artiklen.

Som så mange, der begynder at spille golf, blev mine forældre grebet af spillet. De spillede hele året, og kun sne holdt dem tilbage. Da der som følge af oliekrisen blev indført bilfri søndag i vinteren 1973/1974, lejede de sammen med nogle andre medlemmer - jeg husker specifikt Henning Lund, der muligvis var arrangøren - en bus hos Metas Taxa, og så fattede vi i samlet flok til Vejle i højt søndagshumør!

Det er morsomt at tænke på i dag, når man engang i mellem har svært ved at finde en p-plads ved en golfbane.